

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Rs 103133 19 Rsž
Brčko, 13.03.2019. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Lucić Josipe, kao predsjednika vijeća, Tešić Dragane i Nedić Srđana kao članova vijeća u pravnoj stvari tužiteljica D.M. iz B., Lj.L. iz B., Z.S. iz B. i M.F. iz B., sve zastupane po punomoćniku M.S. advokatu iz B., protiv tuženog „J.A.“ d.o.o. B.L. zastupanog po zakonskom zastupniku S.S. i punomoćniku G.B. advokatu iz B.L., radi povratka na posao i isplate potraživanja, vps 5.800,00 KM, odlučujući o žalbi tužiteljica izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 103133 17 Rs od 26.07.2018. godine na sjednici vijeća održanoj dana 13.03.2019. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužiteljica D.M. iz B., Lj.L. iz B., Z.S. iz B. i M.F. iz B. SE ODBIJA i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o Rs 103133 17 Rs od 26.07.2018. godine, POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom odlučeno je na slijedeći način:

„I Odbija se tužbeni zahtjevi tužiteljica koji glase:

„Utvrdjuje se da su nezakonita rješenja tužene o otkazu ugovora o radu, broj 569/16 od 09.11.2016. godine, i rješenje tužene, broj E-004/17 od 11.01.2017. godine, a kojim je tužena otkazala radni odnos tužiteljici D.M. iz B. zaključno sa 24.12.2016. godine, te se nalaže tuženoj da tužiteljicu vrati na radno mjesto kordinatora za kontrolu rada stanica za tehnički pregled vozila, razvoj i marketing ili drugo radno mjesto koje odgovara njenoj stručnoj spremi, kao i da joj isplati platu za period od 24.12.2016. godine, pa do povratka na posao u iznosu od 652,00 KM, mjesečno, zajedno sa pripadajućim doprinosima za PIO i zdravstveno osiguranje, sve sa

zakonskom zateznom kamatom počev od desetog dana u narednom mjesecu za prethodni mjesec pa sve do konačne isplate, kao i regres za godišnji odmor za kalendarsku 2011., 2012., 2013., 2014., 2015. i 2016. godinu, u iznosu od po 1.110,00 KM za svaku godinu, sa zakonskom zateznom kamatom počev od prvog dana u narednoj godini za prethodnu godinu pa sve do konačne isplate, te da joj naknadi troškove postupka, a sve u roku od 15 dana od pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Utvrđuje se da su nezakonita rješenja tužene o otkazu ugovora o radu, broj 570/16 od 09.11.2016. godine, i rješenje tužene, broj E-00/17 od 11.01.2017. godine, a kojim je tužena otkazala radni odnos tužiteljici Lj.L. iz B., zaključno sa 29.12.2016. godine, te se nalaže tuženoj da tužiteljicu vrati na radno mjesto šefa službe za finansije, računovodstvo, plan, analizu i obračun ili drugo radno mjesto koje odgovara njenoj stručnoj spremi, kao i da joj isplati platu za period od 29.12.2016. godine, pa do povratka na posao u iznosu od 1.250,00 KM mjesečno, zajedno sa pripadajućim doprinosima za PIO i zdravstveno osiguranje, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od desetog dana u narednom mjesecu za prethodni mjesec pa sve do konačne isplate, kao i regres za godišnji odmor za kalendarsku 2011., 2012., 2013., 2014., 2015. i 2016. godinu, u iznosu od po 1.110,00 KM za svaku godinu, sa zakonskom zateznom kamatom počev od prvog dana u narednoj godini za prethodnu godinu pa sve do konačne isplate, te da joj naknadi troškove postupka, a sve u roku od 15 dana od pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Utvrđuje se da su nezakonita rješenja tužene o otkazu ugovora o radu, broj 572/16 od 09.11.2016. godine, i rješenje tužene, broj E-00/17 od 11.01.2017. godine, a kojim je tužena otkazala radni odnos tužiteljici Z.S. iz B. zaključno sa 29.12.2016. godine, te se nalaže tuženoj da tužiteljicu vrati na radno mjesto administrativni kordinator, operater i blagajnik ili drugo radno mjesto koje odgovara njenoj stručnoj spremi, kao i da joj isplati platu za period od 29.12.2016. godine, pa do povratka na posao u iznosu od 652,00 KM, mjesečno, zajedno sa pripadajućim doprinosima za PIO i zdravstveno osiguranje, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od desetog dana u narednom mjesecu za prethodni mjesec pa sve do konačne isplate, kao i regres za godišnji odmor za kalendarsku 2011., 2012., 2013., 2014., 2015. i 2016. godinu, u iznosu od po 1.110,00 KM za svaku godinu, sa zakonskom zateznom kamatom počev od prvog dana u narednoj godini za prethodnu godinu pa sve do konačne isplate, te da joj naknadi troškove postupka, a sve u roku od 15 dana od pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Utvrđuje se da su nezakonita rješenja tužene o otkazu ugovora o radu, broj 571/16 od 09.11.2016. godine, i rješenje tužene, broj E-00/17 od 11.01.2017. godine, a kojim je tužena otkazala radni odnos tužiteljici M.F. iz B. zaključno sa 29.12.2016. godine, te se nalaže tuženoj da tužiteljicu vrati

na radno mjesto knjigovođe ili drugo radno mjesto koje odgovara njenoj stručnoj spremi, kao i da joj isplati platu za period od 29.12.2016. godine, pa do povratka na posao u iznosu od 650,00 KM, mjesečno, zajedno sa pripadajućim doprinosima za PIO i zdravstveno osiguranje, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od desetog u narednom mjesecu za prethodni mjesec pa sve do konačne isplate, kao i regres za godišnji odmor za kalendarsku 2011., 2012., 2013., 2014., 2015. i 2016. godinu, u iznosu od po 1.110,00 KM za svaku godinu, sa zakonskom zateznom kamatom počev od prvog dana u narednoj godini za prethodnu godinu pa sve do konačne isplate, kao i da joj nadoknadi troškove parničnog postupka, a sve u roku od 15 dana od pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

II Odbija se alternativni tužbeni zahtjev koji glasi:

Utvrđuje se da su nezakonita rješenja tužene o otkazu ugovora o radu, broj 569/16 od 09.11.2016. godine, i rješenje tužene, broj E-004/17 od 11.01.2017. godine, a kojim je tužena otkazala radni odnos tužiteljici D.M. iz B., zaključno sa 24.12.2016. godine, te se nalaže tuženoj da tužiteljici isplati platu za period od 24.12.2016. godine, pa do presuđenja, zajedno sa pripadajućim doprinosima za PIO i zdravstveno osiguranje, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od desetog dana u narednom mjesecu za prethodni mjesec pa sve do konačne isplate, te se nalaže tuženoj da tužiteljici isplati iznos od 15.294,63 KM na ime 18 mjesečnih plata zbog nemogućnosti povrata na radno mjesto kordinatora za kontrolu rada stanica za tehnički pregled vozila, razvoj i marketing ili drugo mjesto koje odgovara njenoj stručnoj spremi, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate, kao i regres za godišnji odmor za kalendarsku 2011., 2012., 2013., 2014., 2015. i 2016. godinu, u iznosu od po 1.110,00 KM, za svaku godinu, sa zakonskom zateznom kamatom počev od prvog dana u narednoj godini za prethodnu godinu pa sve do konačne isplate, kao i da joj nadoknadi troškove postupka, a sve u roku od 15 dana od pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Utvrđuje se da su nezakonita rješenja tužene o otkazu ugovora o radu, broj 570/16 od 09.11.2016. godine, i rješenje tužene, broj E-00/17 od 11.01.2017. godine, a kojim je tužena otkazala radni odnos tužiteljici Lj.L. iz B. zaključno sa 29.12.2016. godine, te se nalaže tuženoj da tužiteljici isplati platu za period od 29.12.2016. godine, pa do presuđenja u iznosu od 1.250,00 KM mjesečno, zajedno sa pripadajućim doprinosima za PIO i zdravstveno osiguranje, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od desetog dana u narednom mjesecu za prethodni mjesec pa sve do konačne isplate, te se nalaže tuženoj da tužiteljici isplati iznos od 24.794,16 KM na ime 18 mjesečnih plata zbog nemogućnosti povrata na radno mjesto šefa službe za finansije, računovodstvo, plan, analizu i obračun ili drugo radno mjesto koje odgovara njenoj stručnoj spremi, sa zakonskom zateznom

kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate, kao i regres za godišnji odmor za kalendarsku 2011., 2012., 2013., 2014., 2015. i 2016. godinu u iznosu od po 1.110,00 KM za svaku godinu, sa zakonskom zateznom kamatom počev od prvog dana u narednoj godini za prethodnu godinu, pa sve do konačne isplate, kao i da joj nadoknadi troškove postupka, a sve u roku od 15 dana od pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Utvrđuje se da su nezakonita rješenja tužene o otkazu ugovora o radu, broj 572/16 od 09.11.2016. godine, i rješenje tužene, broj E-00/17 od 11.01.2017. godine, a kojim je tužena otkazala radni odnos tužiteljici Z.S. iz B. zaključno sa 29.12.2016. godine, te se nalaže tuženoj da tužiteljici isplati platu za period počev od 29.12.2016. godine, pa do presuđenja u iznosu od 650,00 KM mjesečno zajedno sa pripadajućim doprinosima za PIO i zdravstveno osiguranje sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od desetog dana u narednom mjesecu za prethodni mjesec, pa sve do konačne isplate, te se nalaže tuženoj da tužiteljici isplati iznos od 15.458,15 KM na ime 18 mjesečnih plata zbog nemogućnosti povrata na radno mjesto administrativni koordinator, operater i blagajnik ili drugo radno mjesto koje odgovara njenoj stručnoj spremi, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate, kao i regres za godišnji odmor za kalendarsku 2011., 2012., 2013., 2014., 2015. i 2016. godinu, u iznosu od po 1.110,00 KM, za svaku godinu, sa zakonskom zateznom kamatom počev od prvog dana u narednoj godini za prethodnu, pa sve do konačne isplate, kao i da joj nadoknadi troškove parničnog postupka u roku od 15 dana od pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Utvrđuje se da su nezakonita rješenja tužene o otkazu ugovora o radu, broj 571/16 od 09.11.2016. godine, i rješenje tužene, broj E-00/17 od 11.01.2017. godine, a kojim je tužena otkazala radni odnos tužiteljici M.F. iz B. zaključno sa 29.12.2016. godine, te se nalaže tuženoj da tužiteljici isplati platu za period počev od 29.12.2016. godine, pa do presuđenja u iznosu od 650,00 KM mjesečno, zajedno sa pripadajućim doprinosima za PIO i zdravstveno osiguranje sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od desetog dana u narednom mjesecu za prethodni mjesec pa sve do konačne isplate, te se nalaže tuženoj da tužiteljici isplati iznos od 15.530,73 na ime 18 mjesečnih plata zbog nemogućnosti povrata na radno mjesto knjigovođe ili drugo radno mjesto koje odgovara njenoj stručnoj spremi, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate, kao i regres za godišnji odmor za kalendarsku 2011., 2012., 2013., 2014., 2015. i 2016. godinu, u iznosu od po 1.110,00 KM za svaku godinu, sa zakonskom zateznom kamatom počev od prvog dana u narednoj godini za prethodnu godinu, pa sve do konačne isplate, kao i da joj nadoknadi troškove postupka, a sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

III Obavezuju se tužiteljice da tuženoj „J.A.“ d.o.o. B.L., solidarno naknade troškove postupka u iznosu od 1.418,40 KM, a sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude.“

Navedenu presudu blagovremeno izjavljenom žalbom (punomoćnik tužiteljica je prvostepenu presudu primio dana 10.12.2018. godine a žalbu izjavio preporučenom pošiljkom 24.12.2018. godine) pobijaju tužiteljice i prema sadržaju žalbe pobijaju odluku prvostepenog suda sadržanu u I i II stavu izreke a „zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primjene materijalnog prava“ i predlažu da se žalba uvaži i prvostepena presuda preinači „tako da se u cjelini usvoji tužbeni zahtjev tužiteljica i njima dosude troškovi prvostepenog parničnog postupka, zajedno sa troškovima žalbenog postupka ili opreza radi da se prvostepena presuda u cjelini ukine i predmet vrati na ponovni postupak“.

U odgovoru na žalbu tužiteljica tuženi je naveo da je žalba tužiteljica neblagovremena kod činjenice da je punomoćnik tužiteljica prvostepenu presudu primio 10.12.2018. godine, da je rok za izjavljivanje žalbe u ovom radnom sporu 15 dana a da je žalba „predana sudu 26.12.2018. godine i da kada je žalba neblagovremeno izjavljena, da je valja odbaciti na osnovu člana 333 stav 1 tačka 1 i člana 334 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH“. Nadalje tuženi navodi da je žalba tužiteljica i neosnovana kod toga da je ukazivanje na povrede odredaba parničnog postupka paušalno, da su navodi žalbe u pogledu žalbenog razloga pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja proizvoljni i kako su odluke tužene zakonite, jer je postupak pravilno proveden („sud je utvrdio materijalne propise koji se primjenjuju u procesu davanja otkaza i da je tuženi otkaz dao u skladu sa tim propisima“) a s obzirom i da je tuženi izvršio sve obaveze prema tužiteljicama, nakon što su tužiteljice odbile da prihvate ponuđeno odgovarajuće radno mjesto u B.L., onda su se stekli zakonski uslovi za raskid radnog odnosa, uz isplatu otpremnine. Kako su rješenja o otkazu ugovora o radu donesena u skladu sa odredbama Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, sa opštim aktima tuženog i sa Odlukom o promjeni naziva i sjedišta tuženog predlaže da se žalba odbije kao neosnovana i „punomoćnik potražuje troškove sastava odgovora na žalbu u skladu sa advokatskom tarifom Republike Srpske, a po odluci drugostepenog suda“.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 330 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (8/09, 52/10 i 27/14) ovaj sud je odlučio kao u izreci, iz slijedećih razloga.

Kako proizilazi iz obrazloženja pobijane presude prvostepeni sud je odbio osnovni i alternativni tužbeni zahtjev tužiteljica (kako su zahtjeve odredile u ovom sporu), kod utvrđenih činjenica u postupku

da su tužiteljice M.D., Lj.L. i Z.S. 24.12.2014. godine zaključile sa „J.A.“ d.o.o. B. Ugovore o radu na neodređeno vrijeme (u skladu sa Zakonom o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Kolektivnim ugovorom i Pravilnikom o radu poslodavca) sa početkom rada 01.01.2015. godine kojim ugovorima je određeno mjesto rada B.; da je tužiteljica M.F. zaključila 22.12.2011. godine sa „J.A.“ d.o.o. B. Ugovor o radu na neodređeno vrijeme (u skladu sa Zakonom o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Kolektivnim ugovorom i Pravilnikom o radu poslodavca) sa početkom rada 11.01.2012. godine i mjestom rada u B.; da je Odlukom o promjeni naziva i sjedišta „J.A.“ d.o.o. B. od 20.09.2016. godine (koju odluku je donio Upravni odbor „W.O.“ B. u svojstvu osnivača „J.A.“ d.o.o. B.) izvršena promjena naziva i sjedišta preduzeća i kao sjedište „J. A.“ d.o.o. je određena i registrovana B.L.; da su nakon donošenja Odluke prestala da postoje u B. radna mjesta tužiteljica („preselila su na novu lokaciju, odnosno u direkciju u B.L.“); da je tuženi dana 19.11.2016. godine donio rješenja o otkazu Ugovora o radu koji su zaključeni sa tužiteljicama 24.12.2014. godine odnosno 22.12.2011. godine; da je uz ta rješenja tužiteljicama ponudio i zaključivanje ugovora o radu na neodređeno vrijeme pod izmijenjenim uslovima (prema obrascima ugovora, datiranim sa 14.10.2016. godine, koji su dostavljeni tužiteljicama sa rješenjima od 19.11.2016. godine) kojim ugovorima su tužiteljicama ponuđena ista radna mjesta u sjedištu preduzeća u B.L.; da tužiteljice nisu potpisale ponuđene ugovore o radu pod izmijenjenim uslovima; da je tuženi 11.01.2017. godine donio rješenja o prestanku radnog odnosa tužiteljicama koji su zasnovale sa tuženim 24.12.2014. godine i 22.12.2011. godine

na osnovu kojih činjenica je prvostepeni sud našao da su osporena rješenja o otkazu ugovora o radu i o prestanku radnog odnosa tužiteljica donesena u skladu sa odredbama Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i to sa članom 72 stav 6 (kojim je propisano da Ugovor o radu prestaje prestankom postojanja radnog mjesta), sa članom 79 (kojim je propisano davanje otkaza u pismenoj formi sa odgovarajućim obrazloženjem) i sa članom 82 (kojim je propisano da se odredbe Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koje se odnose na otkaz, primjenjuju i u slučaju kada poslodavac ima namjeru da zaposlenik otkáže ugovor i istovremeno ponudi zaključivanje ugovora o radu pod izmijenjenim uslovima) jer i ponuda tuženog tužiteljicama, za zaključivanje ugovora o radu pod izmijenjenim uslovima, ima opravdane razloge (Odlukom koju je donio Upravni odbor izvršene su organizacione promjene i promjene sjedišta preduzeća u B.L., a tuženi nije imao obavezu izdavanja akta koji bi omogućio tužiteljicama ulaganje žalbe na odluku o promjeni sjedišta) i da je ponuda Ugovora o radu na neodređeno vrijeme pod izmijenjenim uslovima (kojom su tužiteljice obaviještene i o nastalim organizacionim promjenama), da tužiteljice rade na istim radnim mjestima

i to u B.L. opravdana, kada tužiteljice ne ispunjavaju uslove da rade „na jednom radnom mjestu u poslovnim jedinicama“.

Kod navedenog stanja stvari prvostepeni sud je zaključio da su neosnovani zahtjevi tužiteljica, za isplatu plata zajedno sa pripadajućim doprinosima za PIO i za zdravstveno osiguranje;

da je neosnovan njihov zahtjev za isplatu 18 mjesečnih plata „zbog nemogućnosti njihovog povrata na posao“

da je neosnovan zahtjev tužiteljica za isplatu regresa za 2011, 2012, 2013, 2014, 2015. i 2016. godinu kada ovo pravo odredbama Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine nije eksplicitno propisano, niti su tužiteljice dokazale da je regulisano opštim ili granskim Kolektivnim ugovorom, kao ni Pravilnikom o radu i Ugovorom o radu koji su tužiteljice zaključile i kod toga da je tuženi donio odluku za isplatu regresa samo za 2011. godinu koja inače nije realizovana, a radi se o zahtjevu za isplatu regresa za 2011. godinu, koji zahtjev je zastario

i da je tuženi izvršenim isplatama tužiteljicama, na ime otpremnina, (prema nalazu vještaka ekonomske struke) u cjelosti izvršio svoju zakonsku obavezu, propisanu članom 85 Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Odluku da tužiteljice tuženom solidarno nadoknade troškove parničnog postupka u iznosu od 1.418,40 KM prvostepeni sud je donio na osnovu odredbe člana 119 stav 1 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 45/00).

Tužiteljice u žalbi, kojom pobijaju prvostepenu presudu, navode da je donesena povredama članova 2, 3, 7, 8, 116, 119, 129, 236, 245, 289 i 300 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a obrazlažu povredu člana 7 tako što ukazuju „da je tuženi dužan dokazati postojanje razloga za otkaz i dokazati da je procedura davanja otkaza provedena u skladu sa zakonom“, povredu člana 8 obrazlažu navodom da se u smislu ove odredbe mora jasno reći koje činjenice je sud uzeo kao dokazane, savjesno i brižljivo cijeneći svaki dokaz pojedinačno i sve dokaze zajedno, što znači da se mora jasno utvrditi postojanje razloga za otkaz i reći iz čega proizilazi da je procedura davanja otkaza provedena zakonito, i povredu člana 300 obrazlažu navodom da prvostepena presuda nema razloga u pogledu utvrđivanja odlučnih činjenica u ovom sporu i da sud nije obrazložio „zašto odbija tužiteljicama dosuditi regres za 2011, 2012, 2013, 2014, 2015. i 2016. godinu“.

Ovaj sud nalazi da prvostepena presuda nije donesena povredom odredaba parničnog postupka na koje povrede su tužiteljice ukazale.

Naime, član 7 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine propisuje dužnost stranaka da iznesu sve činjenice na kojima zasnivaju zahtjev u sporu i da izvedu dokaze kojima se činjenice, koje su iznijele, dokazuju pa je tako i tuženi u pogledu postojanja razloga za otkaz i u pogledu procedure davanja otkaza bio dužan izvesti dokaze. Prema obrazloženju prvostepene presude tuženi je iznio činjenice i u pogledu razloga zbog kojih je donio rješenja od 09.11.2016. godine (rješenja o otkazu ugovora o radu zaključenih sa tužiteljicama) i rješenja od 11.01.2017. godine, kao i u pogledu provedene procedure davanja otkaza navodeći da su tužiteljice o nastalim promjenama (o promjeni sjedišta tuženog i da su radna mjesta na kojima su radile u B. „premještena“ u B.L.) informisane dostavljanjem ponude za zaključivanje novog ugovora o radu pod izmijenjenim uslovima i proveo je dokaze vršenjem uvida u sporna rješenja (od 09.11.2016. godine i 11.01.2017. godine) i ponuđene Ugovore o radu na neodređeno vrijeme pod izmijenjenim uslovima od 14.10.2016. godine, pa tvrdnja tužiteljica o povredi ovog člana nije osnovana.

Kako je prvostepeni sud dokaze provedene u ovom parničnom postupku cijenio kako to nalaže član 8 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i u obrazloženju presude naveo je razloge za utvrđenje relevantnih činjenica u pogledu osnovanosti/neosnovanosti tužbenog zahtjeva tužiteljica (i odbijanje zahtjeva tužiteljica za isplatu regresa je obrazložio na strani 12, treći stav) što je obaveza suda prema odredbi člana 300 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine onda se žalbeni razlog povrede odredaba parničnog postupka, u konačnici ukazuje neosnovanim.

Žalbenim razlogom pogrešno „ili“ nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i žalbenim razlogom pogrešne primjene materijalnog prava tužiteljice u suštini ukazuju da odluka prvostepenog suda nije zakonita jer je i za primjenu člana 82 Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vezi sa članom 72 stav 6 istog zakona nužno dostavljanje obavještenje tužiteljicama u pismenoj formi, a da obavještenje ne može predstavljati Ugovor o zasnivanju radnog odnosa na neodređeno vrijeme pod izmijenjenim uslovima od 14.10.2016. godine (koji je dostavljen tužiteljicama uz rješenje o otkazu ugovora o radu od 09.11.2016. godine) „bez obavještenja posebnim aktom na koji se tužiteljice mogu žaliti, pa nije ispoštovan postupak propisan zakonom prije donošenja rješenja o otkazu ugovora o radu“, o čemu se prvostepeni sud nije očitovao razlozima zašto smatra da je zakonito provedena procedura davanja otkaza i da je postojao osnov, odnosno razlog, za davanje otkaza.

Tužiteljice nadalje ukazuju na nezakonitost prvostepene presude i tvrdnjama

da tuženi nije dokazao da su nastupile pretpostavke iz člana 9 Ugovora o radu na neodređeno vrijeme, koji su zaključeni sa tužiteljicama,

kojim članom je propisano kada poslodavac može radniku otkazati ugovor o radu

da kada prvostepeni sud nije izvršio uvid u registarski spis da onda nije mogao utvrditi da su izvršene organizacione promjene kod tuženog („i promjene sjedišta koja promjena mora imati ekonomske posljedice“)

da je prvostepeni sud zanemario, donoseći odluku u ovom sporu, načelo zaštite zaposlenika u odnosu na postupke tuženog „a to je zaštita njihovih prava iz radnog odnosa“ posebno u pogledu zahtjeva tužiteljica za isplatu određenog broja plata zbog nemogućnosti povratka na radno mjesto na kom su tužiteljice radile prije davanja otkaza, a što su tužiteljice tražile alternativnim tužbenim zahtjevom.

Po ocjeni ovog suda tužiteljice navodima žalbe nisu dovele u pitanje pravilnost i zakonitost odluke prvostepenog suda.

Tužiteljice su zahtjev da se utvrdi, da su nezakonita rješenja tuženog od 09.11.2016. godine (kojima je otkazan ugovor o radu tužiteljicama) i rješenja od 11.01.2017. godine (o prestanku radnog odnosa tužiteljica, kojima je konstatovan prestanak radnog odnosa iz ugovora o radu na neodređeno vrijeme zaključenog između tužiteljica kao radnika i „J.A.“ d.o.o. B. kao poslodavca), zasnovale na tvrdnji (prema navodima tužbe i prema obrazloženju prvostepene presude) da tuženi nije ispoštovao postupak otkazivanja ugovora o radu jer tužiteljice o organizacionim promjenama i promjeni sjedišta preduzeća nije obavijestio u pismenom obliku i to tako da donese poseban akt, protiv koga mogu uložiti pravni lijek, i na tvrdnji da su nezakonita sporna rješenja jer tužiteljicama nije tuženi ponudio drugo radno mjesto u B. ili u drugom gradu gdje ima poslovne jedinice i jer je Odluka o promjeni sjedišta i naziva poslodavca donesena suprotno aktima tuženog i to Odluci o osnivanju i članu 22 Statuta preduzeća, što dovodi u pitanje zakonitost spornih rješenja.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu tužiteljica, odnosno o zahtjevu za utvrđenje da su rješenja koja je donio tuženi nezakonita (i zahtjevu da se zbog nezakonitosti rješenja tužiteljice vrate na radno mjesto za koje su zaključile ugovor o radu ili drugo radno mjesto koje odgovara stručnoj spremi koje tužiteljice imaju, kao i da im se izvrše isplate, sve kako su tužiteljice navele u osnovnom i alternativnom zahtjevu) prvostepeni sud je, kako je to već naprijed navedeno, našao da zahtjevu za utvrđenje da su nezakonita rješenja tuženog nema mjesta jer je članom 72 tačka 6 Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine propisano da ugovor o radu prestaje prestankom postojanja radnog mjesta i kako je Upravni odbor „W.O.“ (koji je osnivač „J.A.“ d.o.o. B.), donio Odluku o promjeni naziva i sjedišta „J.A.“ d.o.o. B. 20.09.2016. godine prema kojoj je sjedište preduzeća u B. L., to su radna mjesta tužiteljica prestala postojati u B. (od donošenja Odluke ta radna mjesta su u direkciji u B. L.) i tuženi je otkazujući ugovore o radu (zaključene sa tužiteljicama u pogledu radnih

mjesta u B.) istovremeno tužiteljicama ponudio zaključivanje ugovora o radu na neodređeno vrijeme pod izmijenjenim uslovima (ponuđena su tužiteljicama ista radna mjesta u sjedištu preduzeća u B.L.) čime je tuženi ispoštovao i odredbe koje se odnose na proceduru kada se otkazuje ugovor o radu, jer su tužiteljice o promjeni naziva i sjedišta tuženog i o prestanku postojanja radnih mjesta u B., obaviještene u pismenoj formi putem ponuđenih ugovora za zasnivanje radnog odnosa na neodređeno vrijeme pod izmijenjenim uslovima (koji su tužiteljicama dostavljeni zajedno sa rješenjima o otkazu ugovora o radu od 09.11.2016. godine). Prvostepeni sud je našao da tuženi nije morao (kako su to tvrdile tužiteljice) u pogledu obavještavanja istih o promjeni naziva i sjedišta preduzeća donijeti poseban akt o obavještavanju „koji bi im omogućavao izjavljivanje žalbe protiv takvog akta“ pa je tuženi, donoseći sporna rješenja, po ocjeni prvostepenog suda u svemu postupio prema odredbama članova 72 i 82 Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Tužiteljice i u žalbi ostaju kod tvrdnje da je obavještavanje o promjeni naziva i sjedišta tuženog i prestanku postojanja radnih mjesta tužiteljica u B., moralo biti izvršeno donošenjem posebnog akta od tuženog (na koji mogu izjaviti žalbu) „jer je tada zadovoljeno pismeno obavještavanje“ prema članu 73 Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (koji propisuje otkazivanje ugovora o radu). Međutim, ovaj sud nalazi da tužiteljice ovim navodima žalbe nisu dovele u pitanje stav prvostepenog suda da pismeno obavještavanje tužiteljica o nastalim okolnostima, ne zahtijeva donošenje posebnog akta kojim će ih tuženi obavijestiti o okolnostima da je došlo do promjene naziva i sjedišta „J.A.“ d.o.o. B., i prestanka postojanja u B. radnih mjesta na kojima su tužiteljice zasnovale radni odnos i da je pismeno obavještavanje faktički izvršeno dostavljanjem ponude za zaključivanje ugovora o radu na neodređeno vrijeme pod izmijenjenim uslovima koji su datirani sa 14.10.2016. godine.

Isticanjem u žalbi da kada tuženi nije dokazao pretpostavke iz člana 9 Ugovora o radu, koji su zaključile tužiteljice sa „J.A.“ d.o.o. B. (u pogledu kog člana je prvostepeni sud u pobijanoj presudi utvrdio šta reguliše odnosno da propisuje da poslodavac radniku može otkazati ugovor o radu i ako se iz ekonomskih, organizacionih i tehnoloških razloga ukaže potreba da radniku prestane rad, pod uslovom da poslodavac ne raspolaže drugim odgovarajućim radnim mjestom, na koje bi radnik mogao biti raspoređen), da onda nema mjesta odluci kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužiteljica, nije dovedena u pitanje zakonitost prvostepene presude.

Ovo stoga što navedeni član propisuje mogućnost otkaza ugovora o radu kada se zbog organizacionih razloga ukaže potreba da radniku prestane rad i da poslodavac nema mogućnosti da ga rasporedi na drugo odgovarajuće mjesto. Kako su u pogledu radnog odnosa tužiteljica, koji su zasnovale sa „J.A.“ d.o.o. B., organizacione promjene ovog preduzeća dovele

do prestanka postojanja njihovih radnih mjesta u B. a poslodavac je tužiteljicama, prema utvrđenim činjenicama u postupku, ponudio ista radna mjesta u sjedištu preduzeća u B.L. (jer su njihova radna mjesta u B. prestala postojati zbog izvršenih organizacionih promjena Odlukom koju je donio Upravni odbor osnivača „J.A.“ d.o.o. B.) koju ponudu (za zaključivanje ugovora o radu na neodređeno vrijeme pod izmijenjenim uslovima) tužiteljice nisu prihvatile jer nisu potpisale ugovore od 14.10.2016. godine, to i u pogledu primjene člana 9 Ugovora o radu (kako je to očigledno našao i prvostepeni sud) postoje pretpostavke: postojanje organizacionih razloga koji omogućavaju otkaz ugovora o radu tužiteljicama, s tim da je tuženi našao mogućnost da tužiteljice rasporedi na odgovarajuće radno mjesto (isto radno mjesto u sjedištu preduzeća u B.L.) ali da tužiteljice to nisu prihvatile. Kod naprijed navedenog ukazivanje tužiteljica na član 9 Ugovora o radu nije od uticaja na zaključak prvostepenog suda, da tužbeni zahtjev tužiteljica nije osnovan.

Ostali žalbeni navodi tužiteljica, naprijed izneseni, s obzirom na predmet spora i činjenice koje su u ovom sporu od odlučnog značaja irelevantni su jer i kada bi bili osnovani ne bi mogli dovesti do drugačije odluke u ovom sporu.

Sa navedenog valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude a na osnovu odredbe člana 335 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

S obzirom da je u odgovoru na žalbu tuženi naveo da „punomoćnik potražuje troškove sastava odgovora na žalbu u skladu sa Advokatskom tarifom Republike Srpske, a po odluci suda“, ovaj sud je ocijenio da je ovakav zahtjev za naknadu konkretnih troškova paušalno postavljen zbog čega o naknadi ovih troškova nije odlučivao, primjenom člana 130 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Josipa Lucić